

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Markétou Stochovou ve věci

žalobkyně: **RPIC-ViP s.r.o.**, IČO 25826051
sídlem Výstavní 2224/8, 709 00 Ostrava-Mar. Hory
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Burzanovským
sídlem V Parku 2323/14, 148 00 Praha 4 - Chodov

proti
žalované: **Česká republika - Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ostravě, kontaktní
pracoviště Ostrava**, IČO 72496991
sídlem třída 30. dubna 3130/2c, 701 60 Ostrava-Moravská Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Solilem, - advokát
sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1-Staré Město

o 21 675 000 Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni částku 15 798 950 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení žalované, odpovídá v procentech součtu čísla sedm a výše repo sazby stanovené Českou národní bankou vyhlášené ve věstníku České národní banky a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí z částky 15 798 950 Kč od 11. 6. 2012 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 5 876 050 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení žalované, odpovídá v procentech součtu čísla sedm a výše repo sazby stanovené Českou národní bankou vyhlášené ve věstníku České národní banky a platné pro první den příslušného

kalendářního pololetí z částky 5 876 050 Kč od 11. 6. 2012 do zaplacení, **se zamítá.**

- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 983 460,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou okresnímu soudu v Ostravě dne 11. 6. 2012 domáhala vůči žalované náhrady škody ve formě ušlého zisku ve výši 21 675 000 Kč s přísl. s odůvodněním, že žalovaná (resp. Úřad práce v Ostravě) vyhlásila v červenci 2009 nadlimitní veřejnou zakázku na služby zadávané ve výběrovém řízení dle zák. č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, s předpokládanou hodnotou veřejné zakázky dle zadávací dokumentace ve výši 42 521 000 Kč bez daně z přidané hodnoty (DPH). Žalovaná jako zadavatel veřejné zakázky pak v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách neoprávněně vyloučila žalobkyni ze zadávacího řízení a následně žalovaná uzavřela s vybraným uchazečem (COFET, a.s.) smlouvu o realizaci veřejné zakázky. V případě, že by zadavatel postupoval podle zákona o veřejných zakázkách a žalobkyně by nebyla neoprávněně vyloučena z veřejné zakázky, došlo by „s vysokou mírou pravděpodobnosti, hraničící takřka s jistotou“ k uzavření smlouvy s žalobkyní, když její nabídka by musela být shledána ve všech hodnotících kritériích lepší než vybraného uchazeče. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nerealizovala veřejnou zakázku, ušel jí zisk ve výši 21 675 000 Kč, představovaný rozdílem mezi tržbami a náklady vynaloženými v souvislosti s realizací veřejné zakázky. Dle žalobkyně lze spatřovat příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním žalované a vzniklou škodou ve formě ušlého zisku v nevyhlášení nabídky žalobkyně při realizaci veřejné zakázky, když její nabídka byla ve všech kritériích výhodnější než konkurenční nabídka vybraného uchazeče COFET, a.s. V souvislosti s protiprávním úkonem žalované odkázala žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, j.č. 62 Af 50/2010-104 a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R12/2010/VZ-1995/2012/310/HPa ze dne 26. 1. 2012, kterými byla nezákonnost vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení konstatována. Dále žalobkyně poukázala na rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R362/2012/VZ-22952/2013/310/PMo ze dne 27. 11. 2013, ve spojení s rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 11. 2012 č.j. ÚOHS-S425/2012/VZ-21955/2012/514/ZCa, kterým byla žalované uložena pokuta za spáchání správního deliktu se závěry, že postup žalované spočívající ve vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení viditelně mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Při absenci tohoto nezákonného a diskriminačního postupu by došlo k hodnocení další nabídky, která mohla být hodnocena jako ekonomicky výhodnější. Nezákonným postupem žalované jako zadavatele pak došlo k faktickému odepření soutěžního prostředí v zadávacím řízení.
2. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby, když zejména namítala nedostatek příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a škodou ve formě ušlého zisku, když veškerá tvrzení žalobkyně o vysoké míře pravděpodobnosti uzavření smlouvy jako s nejlepším uchazečem, jsou pořád spekulativní, dále uvedla, že nelze s žádnou mírou pravděpodobnosti říci, že by žalobkyně, i kdyby byla jako uchazeč vybrána, uzavřela s žalovanou smlouvu o realizaci veřejné zakázky, příp. veřejnou zakázku realizovala. Pro případ, že by soud shledal příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním žalované a vzniklou škodou ve formě ušlého zisku, zpochybnila žalovaná výši škody a namítala nepřesvědčivost žalobkyní předloženého znaleckého posudku jako důkazu, majícího prokázat výši škody, když tento je „postaven“ na srovnání odlišných věcí. Žalovaná dále poukázala, že v době uzavření smlouvy postup žalované shledán protiprávním nebyl, žalovaná následně postupovala

v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a před uzavřením smlouvy s vybraným uchazečem dodržela veškeré lhůty. Protiprávní jednání žalované pak bylo konstatováno až v rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, j.č. 62 Af 50/2010-10, tj. cca 3 měsíce před ukončením realizace projektu a téměř 1 rok a 10 měsíců po započtení jeho realizace vybraným uchazečem.

3. V řízení bylo rozhodnuto již jednou rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2015, č. j. 18 C 22/2012 – 150 tak, že žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2017 č. j. 57 Co 558/2016 – 318. O dovolání podaném žalobkyní bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 5. 2018 č. j. 25 Cdo 54/2018 – 384. Na základě ústavní stížnosti podané žalobkyní bylo rozhodnuto nálezem Ústavního soudu české republiky ze dne 28. 4. 2020 sp. zn. III. ÚS 2451/18 tak, že rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 5. 2018 č. j. 25 Cdo 54/2018 – 384 bylo porušeno základní právo stěžovatelky podle článku 36 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod a tento rozsudek byl zrušen. Následně bylo ve věci znovu rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. 4. 2022 č. j. 25 Cdo 1417/2020 – 414 tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2017 č. j. 57 Co 558/2016 – 318 a rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2015, č. j. 18 C 22/2012 – 150 se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Ostravě k dalšímu řízení.
4. Rozsudkem Nejvyššího soudu české republiky ze dne 21. 4. 2022 č. j. 25 Cdo 1417/2020 – 414 bylo uloženo nalézacímu soudu, aby opětovně posoudil naplnění předpokladů odpovědnosti žalované za škodu vzniklou žalobkyní se zohledněním ustálené rozhodovací praxe v případech, kdy je požadována náhrada škody v podobě ušlého zisku. Nalézací soud se má ve svém rozhodnutí rovněž vypořádat z hlediska předpokladů zavinění s námitkami žalované, že postupovala v souladu s názorem vysloveným v rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.
5. Soud provedl v řízení dokazování, přičemž zároveň vzal za svá skutková zjištění skutečnosti plynoucí z nesporných skutkových tvrzení účastníků řízení takto. Z nesporných tvrzení účastníků se podává, že žalovaná v červenci 2009 vyhlásila nadlimitní veřejnou zakázku na služby zadávané v otevřeném řízení dle zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, s předpokládanou hodnotou veřejné zakázky dle zadávací dokumentace ve výši 42 521 000 Kč bez DPH. Žalovaná vyloučila žalobkyni ze zadávacího řízení na základě rozhodnutí o vyloučení uchazeče ze dne 22. 9. 2009 z důvodu, že návrh smlouvy na realizaci projektu obsahuje rozpor s údaji, které jsou předmětem hodnocení v dílčím kritériu hodnocení pro zadání veřejné zakázky. Žalobkyně dne 5. 10. 2009 podala proti rozhodnutí v zákonné lhůtě námitky, kde jednoznačně uvedla, že žalobkyně ve své nabídce učinila zcela zjevnou chybu v psaní a počtech, když tato zjevná nesprávnost nemohla mít za následek porušení jakéhokoli ustanovení zákona o veřejných zakázkách. O námitkách bylo rozhodnuto dne 9. 10. 2009. Rozhodnutím ÚOHS ze dne 18. 1. 2010 bylo řízení ve věci návrhu na přezkoumání postupu zadavatele při vyloučení žalobkyně zastaveno. Rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 21. 6. 2010 bylo rozhodnutí ze dne 18. 1. 2010 potvrzeno a rozklad byl zamítnut. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalobu, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, j.č. 62 Af 50/2010-104, kde byla konstatována protiprávnost jednání žalované pak a dále bylo rozhodnuto, že rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže j.č. ÚOHS-R12/2010/VZ-1995/2012/310/HBa ze dne 26. 1. 2010 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení. Rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 26. 1. 2012 bylo rozhodnutí ze dne 18. 1. 2010 zrušeno a věc byla vrácena ÚOHS k novému projednání. Popsaným protiprávním jednáním se žalovaná dopustila správního deliktu, za který jí rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže j.č. ÚOHS-R362/2012/VZ-22952/2013/310/PMo ze dne 27. 11. 2013, ve spojení s rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 11. 2012, j.č. ÚOHS -S425/2012/VZ/21955/2012/514/ZCa byla uložena pokuta s tím, že jejím jednáním došlo k faktickému odepření soutěžního prostředí v zadávacím řízení a postup

Shodu s prvopisem potvrzuje Libuše Pokorná.

žalované spočívající ve vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení tak viditelně mohl podstatně ovlivnit výběr nevhodnější nabídky, při absenci tohoto nezákonného a diskriminačního postupu by došlo k hodnocení další nabídky, která by mohla být hodnocena jako ekonomicky výhodnější. Žalovaná jako zadavatel uzavřela smlouvu o realizaci veřejné zakázky s obchodní společností COFET, a.s. V zadávací dokumentaci a pokynech pro zpracování nabídek – „výběr dodavatele služeb na realizaci projektu: Start“ byly pod bodem 12 uvedeny kritéria pro hodnocení nabídek, a to a) celková nabídková cena, b) akceptace smluvní povinnosti – zprostředkování pracovních míst nad rámec povinností vyplývajících ze smluvní dokumentace a c) akceptace smluvní povinnosti vytvořit střediska pro účastníky projektu nad rámec povinností vyplývajících ze smluvní dokumentace. K jednotlivým zadaným kritériím pak COFET, a.s. a žalobkyně podali nabídky s tím, že ohledně kritéria uvedeného pod písm. a) COFET, a.s. nabídl cenu bez DPH ve výši 42 298 040 Kč a žalobkyně 38 900 000 Kč bez DPH, pod písm. b) je u společnosti COFET, a.s. uveden údaj 100 a u žalobkyně údaj 300 a ohledně kritéria uvedeného pod písm. c) u společnosti COFET, a.s. uveden údaj 3 a u žalobkyně 7. Žalované pak byla doručena výzva žalobkyně ze dne 9. 5. 2012 k zaplacení žalované částky, představující náhradu škody ve formě ušlého zisku. Soud provedl v řízení rovněž důkaz znaleckým posudkem č. 10/12/P společnosti ADONE – znalecký ústav s. r. o. ve věci vyčíslení ušlého zisku neoprávněným vyloučením žalobkyně ze zadávacího řízení na veřejnou zakázku „Výběr dodavatele služeb na realizaci projektu „Start“ ze dne 29. 2. 2012, a to výsledkem jeho zpracovatele Ing. Pavla Procházky. Z tohoto důkazu se podává, při zpracování znaleckého posudku byla zohledněna historie žalobkyně a její aktivní účast na projektech podobných tomu, který je základem pro toto řízení. Plánovaný hospodářský výsledek předmětného projektu měl být dle propočtů žalobkyně cca 15, 8 mil. korun. Aby znalec mohl zhodnotit kalkulaci předmětného projektu a jeho zisk pro žalobkyni, využil zjištěné náklady projektu Návrat Plus, který byl podobný a probíhal ve stejném čase, Z toho důvodu bylo možné porovnat náklady plánované na projekt Start a skutečné náklady projektu Návrat Plus. Z tohoto srovnání vyšlo, že Návrat Plus byl kalkulován s rezervami a jeho skutečná realizace by skončila vyšším ziskem, než jaký byl plánovaný. Znalec promítl náklady, které se v projektu Návrat Plus vyskytly do kalkulace projektu Start a došel k závěru, že zisk by mohl být vyšší ještě zhruba o 5,7 miliónů Kč. Zisk kalkulovaný žalobkyní byl proveden s rezervami a mohlo dojít ještě k jeho zvýšení, a to na základě porovnání zisku dosaženého z proběhlého projektu. Znalec uvedl, že kalkulovaný zisk mohl být na základě porovnání se skutečnými náklady Návratu Plus ještě vyšší. K dotazu soudu uvedl, že využití žalovanou napadané srovnávací metody, bylo nejvíce průkazné. Znalec byl schopen porovnat náklady realizované na obdobném projektu. Porovnávat to s nějakými jinými projekty by podle jeho názoru nebylo až tak přesné, vzhledem k tomu, že společnost měla vybudovány své kapacity, měla know-how, měla tým 50 kvalifikovaných zaměstnanců, kteří byli zaběhnutí, proto se nejevilo jako účelné srovnání s nějakými jinými společnostmi, které řadu služeb musí nakupovat, kdežto žalobkyně si byla schopna zajistit velkou část projektu vlastními silami. Tržby z daného projektu a jeho reálné náklady, si byli schopni ověřit, k ničemu přesnějším by nepřišli. Z písemného vyhotovení znaleckého posudku se podává, že žalobkyně kalkulovala svůj zisk z daného projektu na částku 15 798 950 Kč.

6. Na základě provedení dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci. Žalobkyně se zúčastnila zadávacího řízení, které vyhlásila žalovaná. Žalovaná vyloučila žalobkyni ze zadávacího řízení na základě rozhodnutí o vyloučení uchazeče z důvodu, že žalobkyní navržený návrh smlouvy na realizaci projektu obsahuje rozpor s údaji, které jsou předmětem hodnocení v dílčím kritériu hodnocení pro zadání veřejné zakázky. Žalobkyně se proti vyloučení ze zadávacího řízení bránila všemi možnými opravnými prostředky od roku 2009 až do roku 2013. Finálním rozhodnutím byla žalované uložena pokuta s tím, že jejím jednáním došlo k faktickému odepření

soutěžního prostředí v zadávacím řízení a postup žalované spočívající ve vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení tak viditelně mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, při absenci tohoto nezákonného a diskriminačního postupu by došlo k hodnocení další nabídky, která by mohla být hodnocena jako ekonomicky výhodnější. Žalovaná jako zadavatel uzavřela smlouvu o realizaci veřejné zakázky s obchodní společností COFET, a.s. a zakázka byla realizována. V kritériích pro hodnocení nabídek byla nabídka žalobkyně lepší než nabídka společnosti COFET, a. s. Žalovaná byla vyzvána písemně k zaplacení náhrady škody v květnu 2012. V rámci nabídky žalobkyně kalkulovala se ziskem ve výši 15 798 950 Kč.

7. Vzhledem k ustanovení § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, se věc posuzuje podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), popřípadě podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obch. zák.“).
8. Na základě provedeného dokazování byl zjištěný skutkový stav, jak je uveden shora právně zhodnocen následujícím způsobem. Jak bylo uvedeno v rozhodnutí Nejvyššího soudu české republiky ze dne 21. 4. 2022 č. j. 25 Cdo 1417/2020 – 414 veřejné zakázky, upravené zákonem č. 137/2006 Sb. (dále též „ZVZ“), jsou obchodem, a tedy veškeré úkony mezi zadavatelem a uchazeči jsou činěny v obchodněprávních vztazích (srov. Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. 4. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2015, s. 1). Jelikož se jedná o vzájemná práva a povinnosti stran, byť do značné míry svázané formalizovaným kogentním postupem dle ZVZ, jde o vztahy závazkové. Uchazeči o veřejné zakázky v nich vystupují jako podnikatelé a jednají v rámci své podnikatelské činnosti, přičemž závazkové vztahy mezi nimi a státem nebo samosprávnou územní jednotkou, jestliže se týkají zabezpečování veřejných potřeb, se řídí částí třetí obchodního zákoníku (srov. § 261 odst. 2 obch. zák.). Z uvedeného vyplývá, že pokud ZVZ možnost uplatnění nároku uchazeče na náhradu škody vůči zadavateli sám speciálně neupravuje a předmětem veřejné zakázky je zabezpečování veřejných potřeb, je třeba v takovém případě aplikovat ustanovení o náhradě škody obsažené v obchodním zákoníku, tedy jeho § 373 a násl. Jelikož se však kromě možného porušení závazkového vztahu bude v takových případech jednat zejména o porušení povinností zadavatele stanovených zákonem, je třeba přihlídnout k § 757 obch. zák., který stanoví, že pro odpovědnost za škodu způsobenou porušením povinností stanovených obchodním zákoníkem platí obdobně ustanovení jeho § 373 a následující. Pokud se tedy uchazeč o veřejnou zakázku domáhá náhrady škody, která mu vznikla porušením právní povinnosti zadavatele veřejné soutěže stanovené ZVZ, je takto uplatněný nárok třeba posuzovat podle obecných ustanovení o náhradě škody obsažených v občanském zákoníku (§ 420 obč. zák.).
9. Podle ustálené rozhodovací praxe se o vztah příčinné souvislosti jedná, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo (conditio sine qua non), což v této věci bylo naplněno, jak bude odůvodněno podrobně níže.
10. Jak uvedl Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. 4. 2020 sp. zn. III. ÚS 2451/18, ale i soud Nejvyšší v rozhodnutí ze dne 21. 4. 2022 č. j. 25 Cdo 1417/2020, není pochyb o tom, že žalobkyni by nevznikla škoda v podobě ušlého zisku, nebýt jejího neoprávněného vyloučení ze zadávacího řízení za předpokladu, že by její nabídka byla vybrána jako nejvhodnější a žalovaná by s ní uzavřela smlouvu o realizaci veřejné zakázky, ze které by žalobkyni vznikl zisk.
11. Příčinná souvislost jako jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti za škodu je dána tehdy, je-li škoda podle obvyklého (přirozeného) chodu věcí i obecné zkušenosti, respektive poznatků, adekvátním následkem protiprávního úkonu či škodní události. Základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je objektivní předvídatelnost škodního následku. Smyslem subjektivní odpovědnosti za škodu je totiž uložení povinnosti k náhradě škody tam, kde škůdce škodu

způsobil, ačkoli mu lze vytknout, že ji způsobit nemusel, že mohl jednat jinak (srov. Nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05, uveřejněný pod č. 177/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo v literatuře Knappová, M., Švestka, J. a kol.: Občanské právo hmotné, svazek II, 3. vydání, Praha, ASPI, 2002, s. 459, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1222/2012, Soubor C 14503).

12. V tomto řízení bylo mezi účastníky řízení nesporné, že žalobkyně byla neoprávněně vyloučena se zadávacím veřejného zadávacího řízení a na toto jednání lze nahlížet, jako na protiprávní jednání žalované. Žalovaná byla písemně vyzvána k úhradě vzniklé škody. Skutečnost, že se jednalo o neoprávněně vyloučení (protiprávní jednání žalované), byla stvrzena v rámci správního řízení, byť se tak finálně stalo již v době, kdy probíhala realizace předmětné zakázky a žalované byla udělena pokuta ÚOHS s tím, že jejím jednáním došlo k faktickému odepření soutěžního prostředí v zadávacím řízení a postup žalované spočívající ve vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení tak viditelně mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, při absenci tohoto nezákonného a diskriminačního postupu by došlo k hodnocení další nabídky, která by mohla být hodnocena jako ekonomicky výhodnější, což se stalo v době, kdy postup tohoto soudního řízení byl projednáván Ústavním soudem, tedy teprve v roce 2013. Odpovědnostním titulem je protiprávní jednání žalované v zadávacím řízení, spočívající v neoprávněném vyloučení žalobkyně, na základě zcela zjevné písařské chyby, pro jejíž odstranění zákon předvídal fakultativní možnost postupu. V řízení nebyly tvrzeny a ani nebyly prokázány jakékoliv skutkové okolnosti, které by předpokládanou faktickou kauzalitu mezi neoprávněným vyloučením žalobkyně a vznikem škody byly způsobilé přerušit. Nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybňovaly skutečnost, že by ve výběrovém řízení nebylo pokračováno s žalobkyní, jakožto vítěznou uchazečkou a zakázka nebyla realizována, neboť její nabídka byla v rámci hodnotících kritérií bezpochyby výhodnější než nabídka druhého účastníka, zde soud odkazuje na provedené dokazování a zjištěný skutkový stav. Mezi stranami bylo nesporné, že v daném výběrovém řízení zvítězila nabídka společnosti COFET a. s. S touto společností byla uzavřena smlouva a veřejná zakázka byla realizována, proto soud dospěl k závěru, že lze s jistotou uzavřít, že žalobkyně splnila podmínky, proto, aby v zadávacím řízení zvítězila, byla s ní uzavřena smlouva a zakázka by byla realizována.
13. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2022 mimo jiné uložil soudu, aby se rovněž vypořádal z hlediska zavinění s námitkami žalované, že postupovala v souladu s názorem vysloveným v rozhodnutí ÚOHS. Postupuje-li zadavatel v zadávacím řízení způsobem rozporným se stanovenými zákonnými požadavky, musí být připraven nést odpovědnost za protiprávnost svého jednání. Skutečnost, že se protiprávního jednání dopustil státní orgán, neznamená, že by snad soud měl k němu přistupovat jinak než k jakémukoli soukromoprávního subjektu. Soud rozhodně není nadán pravomocí být k žalované, která je v postavení státního orgánu, shovívavější a promítnout to do svého rozhodnutí v rámci sporného řízení. Jak uvedly nadřízené soudy skutečnost, že vyloučenému uchazeči může vzniknout škoda, je možno v zásadě považovat za okolnost pro zadavatele veřejné soutěže předvídatelnou a pravděpodobnou. Vyvinění se z odpovědnosti za své protiprávní jednání přenesením odpovědnosti na nadřízený orgán, jak se snaží soud přesvědčit žalovaná, tak není na místě. Je to právě a pouze žalovaná jako zadavatel, která musí nést následky svého formalizovaného a striktního dodržování ZVZ při postupu v předmětném zadávacím řízení, kdy nevyužila možnosti, kterou jí přiznával ZVZ pro odstranění zcela zjevné chyby v nabídce žalované, která chtěla písařské pochybení, které nedávalo smysl v kontextu obsahu nabídky řešit v dostatečném předstihu před fází hodnocení podaných nabídek. Žalobkyně přiléhavě argumentovala nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2370/14, který sice řešil odlišnou právní situaci ve vztahu k ZVZ, nicméně jeho závěry lze v obecné rovině vztáhnout na projednávanou věc a uvedl „*to, že státní podnik v důvěře ve sdělení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nepostupoval podle zákona o veřejných zakázkách, ačkoli podle něj postupovat měl, má relevanci mezi ním a tímto*“

Shodu s prvopisem potvrzuje Libuše Pokorná.

orgánem veřejné moci, resp. státem. Nemůže se však projevit ve vztahu mezi státním podnikem a třetí osobou, v němž musí státní podnik nést následky toho, že byl ve své důvěře zklamán. Zklamáním důvěrou je třeba argumentovat tam, kde byla zklamána. “Rozhodně není na místě, aby žalovaná coby státní orgán hojila zklamáním důvěru v orgány jí nadřízené ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou a s odkazem na právě tuto zklamáním důvěru odmítla nést škodní následky svého zcela zjevného protiprávního jednání.

14. Na základě provedení dokazování lze uzavřít, že tvrzený ušlý zisk je podle obvyklého chodu zadávacího řízení i obecně zkušenosti adekvátním následkem neoprávněného vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení. S ohledem na shora uvedené je s vysokou mírou pravděpodobnosti jisté, že nebyť neoprávněného vyloučení žalobkyně, její nabídka by vzhledem k obvyklému chodu zadávacího řízení (kdy v řízení nevyplynuly najevo žádné okolnosti, které by byly způsobily ovlivnit předpokládaný chod zadávacího řízení) byla vybrána jako vítězná a žalovaná by s ní uzavřela smlouvu a zakázku realizovala, jako se tomu reálně stalo se společností COFET a. s.
15. Pokud jde o výši ušlého zisku, byl ve věci předložen k důkazu znalecký posudek zpracovaný z podnětu žalobkyně před podáním žaloby. Soud provedl v řízení důkaz tímto znaleckým posudkem výsledkem jeho zpracovatele. Znalecký posudek je postaven na porovnávací metodě s obdobnou zakázkou, kterou již žalobkyně pro žalovanou v minulosti úspěšně zpracovala a ukončila. Porovnáním těchto dvou zakázek byla znalcem stanovena hodnota ušlého zisku v tomto řízení na částku 21 675 000 Kč, přičemž znalec uvedl, že výše zisku tak, jak si jej v nabídce pro předmětné zadávací řízení vypočetla žalobkyně, je podhodnocený a reálně by byl několikanásobně vyšší, než žalobkyně ve své nabídce uvedla. Žalovaná namítala vůči znaleckému posudku v podstatě pouze obecně použití srovnávací metody. Toto však samo o sobě nemůže založit důvodné pochybnosti o hodnověrnosti obsahu a závěrů znaleckého posudku a být důvodem pro zpracování znaleckého posudku revizního. Z úřední činnosti je soudu známo, že srovnávací metoda je jednou z metod, jakou lze stanovit výši ušlého zisku a velmi obvykle se to tak v řízeních, kde je předmětem sporu výše ušlého zisku účastníka, užívá. Soud však žalobě vyhověl pouze co do částky 15 798 950 Kč. Tedy ve výši zisku, který si vypočetla sama žalobkyně a uvedla jej do své nabídky v zadávacím řízení. Soud má za to, že žalobě nebylo možno vyhovět co do výše ušlého zisku, jak byl stanoven znaleckým posudkem, neboť v případě, že by se žalobkyně účastnila zadávacího řízení se znalecky určenou výši svého zisku, pak by zcela evidentně její nabídka nemohla být vyhodnocena jako nabídka vítězná, neboť v kritériu ceny by převyšovala výrazně nabídku druhého účastníka zadávacího řízení. Jak bylo shora popsáno, za situace, kdy by byla uzavřena realizační smlouva s žalobkyní, při parametrech nabídky předložené žalobkyní v zadávacím řízení, by sice žalobkyně přesto možná mohla dosáhnout zisk z realizace veřejné zakázky vyšší, než jak si jej spočetla, ale tato skutečnost není tak vysoce jistá, aby soud mohl žalobkyni ušlý zisk v této výši přiznat. Obecně v zadávacích řízeních jejich účastníci stanovují výši zisku tak, aby v hodnotícím kritériu ceny byla jejich nabídka hodnocena jako vítězná a s těmito pohnutkami pak stanovují i ziskovost zakázky, připraveni nést zisk nižší, než by reálně mohli mít v případě smluvní zakázky, kde by byla cena výsledkem dohody stran a nebyla by hodnocena v konkurenci jiných nabídek. Právě s ohledem na snahu o vítězství v zadávacím řízení v konkurenci nabízených cen zakázky se účastníci často smíří s nižší ziskovostí za cenu vítězství v zadávacím řízení. Závěr, že by mohla žalobkyně mít vyšší zisk, by sice bylo možno učinit, ale nelze jej žalobkyni v tomto soudním řízení přiznat, neboť vyšší zisk by byl podmíněn souhlasem žalované v rovině smluvních dohod v písemné podobě, které by zasahovaly do smluvních ujednání tak, jak byly předmětem zadávacího řízení. Žalobkyně by musela vést jednání o navýšení cen některých položek v rámci nabídky, pokud by se ukázaly, že nejsou realizovatelné za ceny, které žalobkyně uvedla ve své nabídce a nelze s určitostí učinit závěr, že by v jednání s žalovanou byla úspěšná a vyššího zisku by skutečně dosáhla. A také je otázkou, zda by vůbec takové jednání žalobkyně s žalovanou vůbec vedla. Takovou skutečnost nelze predikovat a

stavět na ní rozhodnutí soudu co do výše ušlého zisku. Znalecký posudek osvědčil, že žalobkyně by jí předpokládaného zisku ve výši 15 798 950 Kč vysoce pravděpodobně dosáhla, a proto soud v této výši žalobě vyhověl, neboť byly naplněny zákonné předpoklady stanovené ust. § 420 o. z. a žalovaná neprokázala existenci jakýchkoli okolností, které by jí byly způsobily zprostit odpovědnosti za škodu, tedy její zavinění se pohybuje v zákonem minimálně předpokládané rovině nevědomé nedbalosti. Ve zbytku soud žalobu zamítl, a to rovněž, co do příslušenství, to jest běžícího úroku z prodlení z částky převyšující částku v tomto řízení žalobkyni přiznanou.

16. Ačkoli žalovaný nárok byl z části zamítnut, bylo žalobkyni přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v plné výši s odkazem na ust. § 142 odst. 3 z. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dle kterého i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, pokud záviselo rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo měl-li procesní neúspěch pouze v nepatrné části. Stěžejní pro posouzení, zda bude o náhradě nákladů řízení rozhodováno podle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., není povaha nároku, ale to, že co do základu věci měl účastník ve věci plný úspěch a neúspěch se projevil jen ve výši plnění (zde srovnej rozhodnutí NS ČR sp. zn. 23 Cdo 3306/2015), jako je tomu v tomto případě v části určení výše ušlého zisku žalobkyně. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí nadřízených soudů (srovnej např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 3499/2015) se jedná o nikoli obligatorní postup, ale postup možný. Soud dospěl k závěru, že v dané věci záležela výše škody – ušlého zisku na znaleckém posudku, který objektivizoval výši škody odborně zdůvodněným postupem. Ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř. může být aplikováno v případě, kdy je účastník částečně neúspěšný proto, že oproti znalci jinak odhadl výši plnění (zde tak učinil v rámci nabídky do zadávacího řízení), kdy předmětem znaleckého zkoumání byla pouze a jen výše nároku na náhradu škody v podobě ušlého zisku, znaleckému zkoumání nebyl podroben samotný základ nároku (k uvedenému srovnej rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Cdo 2013/2015). K uvedenému postupu se vyjádřil i Ústavní soud v rámci rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 793/12, které v právní větě uvádí, že stanoví-li soud znalce k posouzení výše ušlého zisku, není možné, aby poté tentýž soud tvrdil, že jeho rozhodnutí v této otázce na znaleckém posudku vlastně nezáviselo, a to obzvláště za situace, kdy o závěry znaleckého posudku tento soud opřel své výsledné rozhodnutí, tedy výši ušlého zisku z něj zcela převzal, neboť takový postup pak vede ve svých důsledcích k porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V daném případě sice soud nepřiznal žalobkyni výši ušlého zisku dle závěrů znaleckého posudku, nicméně učinil tak s ohledem na specifika dané věci, která vycházejí ze ZVZ a svůj postup odůvodnil soud shora. Soud má za to, že i závěry rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 793/12 lze obecně vztáhnout na danou věc. Soud tedy shrnuje, že procesní neúspěch žalobkyně vyjádřený v rozhodnutí výrokem II. se projevil jen ve výši plnění, nikoli v základu nároku, proto postupoval v rozhodnutí o náhradě nákladů řízení uvedeným způsobem. Pokud by podle tohoto ustanovení soud nepostupoval, učinil by své rozhodnutí nepředvídatelným, s odkazem na uváděná rozhodnutí NS ČR a Ústavního soudu.
17. Další okolností, kterou soud musí při rozhodování o náhradě nákladů zohlednit, je skutečnost, že v průběhu tohoto řízení byla nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 793/12 zrušena vyhl. č. 484/2000 Sb., která by měla být podkladem pro rozhodnutí o výši odměny advokáta, pro neústavnost. Rozhodovací praxe dovolacího soudu se ustálila na závěru (srov. zejména NS 31 Cdo 3043/2010), že při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky po zrušení vyhlášky č. 484/2000 Sb. se odměna za zastupování advokátem určí podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen „AT“). Dle rozhodnutí NS ČR ze dne 23. 2. 2016 sp. zn. 32 Cdo 779/2014 soud rozhodující o náhradě nákladů řízení vyhlášku č. 484/2000 Sb. po jejím zrušení Ústavním soudem aplikovat nemůže, bez zřetele na to, v jakém stádiu řízení o nákladech rozhoduje. Tudíž pro učení výše náhrady nákladů řízení soud použil AT.

18. V dané právní věci zástupce žalobkyně učinil v řízení před soudem prvního stupně, soudem odvolacím a dovolacím celkem 12 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 1 úkon právní služby podle § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., kdy sazba odměny za jeden úkon právní služby vychází z tarifní hodnoty 15 798 950 Kč.
19. Úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. v sazbě dle ust. § 7 AT vždy ve znění účinném v době daného úkonu právní služby:
- Příprava a převzetí věci – 50 620 Kč (AT k 31. 12. 2012),
  - Sepis žaloby - 50 620 Kč (AT k 31. 12. 2012),
  - Doplnění žaloby ze dne 23. 8. 2013 č. l. 61 – 50 620 Kč (AT k 31. 12. 2013),
  - Replika žalobkyně ze dne 12. 1. 2015 č. l. 127 - 50 620 Kč (nadále již v tomto odstavci právních úkonů použit AT v aktuálním znění),
  - Účast u ústního jednání okresního soudu dne 6. 5. 2015 od 8. 45 – 11.05 hod. – 2 x 50 620 Kč, tj. 101 240 Kč,
  - Odvolání proto meritornímu rozhodnutí nalézacího soudu ze dne 10. 7. 2015 č. l. 159 - 50 620 Kč,
  - Účast u ústního jednání odvolacího soudu dne 19. 6. 2017 od 10.00 – 11.30 hod. – 50 620 Kč,
  - Dovolání ze dne 10. 10. 2017 č. l. 347 - 50 620 Kč,
  - Vyjádření žalobkyně ze dne 5. 9. 2022 - 50 620 Kč,
  - Účast u ústního jednání okresního soudu dne 21. 2. 2023 od 12.30 – 13.09 hod. – 50 620 Kč,
  - Účast u ústního jednání okresního soudu dne 1. 6. 2023 od 12.30 – 13. 18 hod. – 50 620 Kč,
  - Účast u ústního jednání okresního soudu dne 12. 9. 2023 od 12.30 – 12.49 hod. – 50 620 Kč,
  - Úkony právní služby podle § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. v sazbě dle ust. § 7 AT vždy ve znění účinném v době daného úkonu právní služby:
  - odvolání proti usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2016 č. j. 18 C 22/2012 – 280, č. l. 283 – 25 310 Kč,

tj. celkem **632 750 Kč**, plus DPH 21 % celkem **132 877,50 Kč** dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř.

20. Dále soud žalobkyni přiznal také paušální náhradu hotových výdajů advokáta za 13 úkonů právní služby vždy ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (výčet viz), tj. celkem **3 900 Kč** plus DPH celkem **819 Kč**.
21. Žalobkyni dále náleží náhrada za promeškaný čas při cestě ze sídla advokáta k ústnímu jednání a zpět, tj. z Prahy do Ostravy a zpět k ústnímu jednání dne 6. 5. 2015, 19. 6. 2017, 21. 2. 2023, 1. 6. 2023, 30. 3. 2023 a 12. 9. 2023 v rozsahu vždy 7 x započatá půlhodina á 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ke každému ústnímu jednání, tj. celkem 70 půlhodin, celkem tedy **7 000 Kč** plus DPH 21 % ve výši **1 470 Kč** dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř.

22. Rovněž žalobkyni náleží dále doložené cestovní výdaje ve smyslu § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za cestu z Prahy do Ostravy a zpět k ústnímu jednání dne 6. 5. 2015 – osobním automobilem 750 km, při spotřebě 6,4 l/100 km, ceně motorové nafty 36,10 Kč/l a sazbě základní náhrady za 1 km jízdy 3,70 Kč/km, tj. celkem **4 508 Kč**, plus DPH 21 % celkem **947 Kč** ve smyslu ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. (vyhl. č. 328/2017 Sb.), 19. 6. 2017 - osobním automobilem 750 km, při spotřebě 6,4 l/100 km, ceně motorové nafty 28,60 Kč/l a sazbě základní náhrady za 1 km jízdy 3,90 Kč/km, tj. celkem **4 298 Kč**, plus DPH 21 % celkem **903 Kč** ve smyslu ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. (vyhl. č. 440/2016 Sb.), 21. 2. 2023 – vlakem v ceně jízdného tam a zpět dle doložených jízdních dokladů ve výši celkem **1 849 Kč** plus DPH 21 % celkem **388 Kč** ve smyslu ust. § 137 odst. 3 o. s. ř., 1. 6. 2023 – vlakem v ceně jízdného tam a zpět dle doložených jízdních dokladů ve výši celkem **1 778 Kč** plus DPH 21 % celkem **373 Kč** ve smyslu ust. § 137 odst. 3 o. s. ř.
23. Dále soud žalobkyni jako součást nákladů řízení přiznal zaplacené soudní poplatky ve výši 1 083 750 Kč za podání žaloby, 1 083 750 Kč za podání odvolání a 14 000 Kč za podání dovolání, tj. celkem **2 181 500 Kč**.
24. Žalovaná tak byla zavázána zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem částku 2 983 460,50 Kč.
25. Soud nepřiznal žalobkyni odměnu za úkon právní služby spočívající v doplnění žaloby ze dne 20. 9. 2012, neboť žaloba jako taková měla být úkonem právní služby zcela perfektním, odpovídajícím ust. § 79 a násl. o. s. ř., byla-li žaloba podána prostřednictvím advokáta. Jestliže pak advokát z důvodu podání žaloby neodpovídající požadavkům stanoveným v § 79 o. s. ř. (ať už k výzvě soudu, či z vlastní iniciativy) imperfektní žalobu doplnil, byť k výzvě soudu, nelze takový úkon právní služby považovat za úkon právní služby, za který náleží odměna, neboť z hlediska ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. se nejedná o žalobkyní účelně vynaložený náklad řízení (takové náklady řízení by totiž žalobkyni nevznikly, byla-li by žaloba podána se všemi náležitostmi dle cit. ust. § 79 a násl. o. s. ř.).
26. Dále nebyly žalobkyni přiznány následující úkony právní služby:
- předžalobní upomínka ze dne 9. 5. 2012 – AT účinný v době tohoto úkonu takový úkon právní služby neznal, proto nemohl být žalobkyni přiznán, a to ani analogicky dle výčtu úkonů v ust. § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. v tehdy platném a účinném znění,
  - odvolání proti usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2012 č. j. 18 C 22/2012 – 32, dovolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2013, , zpětvzetí dovolání ze dne 7. 10. 2013, odvolání proti usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2015 č. j. 18 C 22/2012 – 198, č. l. 200, dovolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 4. 2016 – jedná se o procesní úkony učiněné v relativně samostatné části předmětného řízení zahájené z podnětu žalobkyně, a to v části, kde se jednalo o žádostech žalobkyně o osvobození od placení soudních poplatků. Tato část soudního řízení nesouvisí se samotným předmětem řízení a je samostatnou částí, která se týká procesního postupu žalobkyně, tudíž žalovaná nemůže být zavázána k tomu, aby hradila žalobkyni náklady řízení v této části, navíc i za situace, kdy žalobkyně nebyla se svými návrhy úspěšná,
  - účast u vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu dne 23. 6. 2017 – dle obsahu protokolu z téhož dne se zástupce žalobkyně vyhlášení rozhodnutí neúčastnil, proto mu takový úkon nemohl být přiznán,
  - ústavní stížnost ze dne 17. 7. 2018 a replika stěžovatele k vyjádření vedlejšího účastníka v řízení o ústavní stížnosti – tyto úkony právní služby nemohly být žalobkyni přiznány

s odkazem na ust. § 62 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, dle kterého náklady řízení před Ústavním soudem, které vzniknou účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi, hradí účastník nebo vedlejší účastník, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dle obsahu odůvodnění nálezu ÚS III. 245/18 ze dne 28. 4. 2020 Ústavní soud nepostupoval podle odst. 4 citovaného ustanovení.

27. Dlužnou částku včetně příslušenství, jakož i náklady řízení byla žalovaná zavázána zaplatit žalobkyni ve lhůtě podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., k náhradě nákladů řízení soud žalovanou zavázal k rukám zástupce žalobkyně dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ostravě, prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Ostrava 21. září 2023

Mgr. Markéta Stochová v. r.
samosoudkyně